

Tisztelt Gyászoló Család, tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

A többi búcsúztatótól ellentétesen én csak tíz esztendeje ismerem Kernács Gabriellát, de annak a generációnak vagyok a tagja, amely látta, ismerte – férjével, B. Farkas Tamással készített – portré-, dokumentum- és ismeretterjesztő filmjeit, nyugodtan mondhatom, azokon nőttünk fel.

Életének 78. évében hagyott itt minket, de az utolsó évtizedben is, élete utolsó napjaiig a személyiségét jellemző szeretetteljes alázattal dolgozott Akadémiánkhoz kötődő feladatain.

Az egyesületi Magyar Művészeti Akadémiának 2007-től, majd a köztestületinek is tiszteletbeli tagjává választották.

A köztestületté válás előtt is több tucat filmet készített a Magyar művészeti Akadémia tagjairól; a Gondolat, vonal, rajz: két Akadémia együtt című 2005-ös filmjünkben Makovecz Imre a Magyar Művészeti Akadémia megalapításáról beszél Gabriellának.

A Magyar Művészeti Akadémia köztestületté alakításának előkészítése során ismerkedtünk meg személyesen, Fekete György bízta meg azzal, hogy az alapítást követően megnyíló kiállítás kurátora legyen. A Kortársaink voltak című tárlattal a Magyar Művészeti Akadémia – az Iparművészeti Múzeum kupolatermében – 2011. december 2012 januárjában ünnepelte köztestületi rangra emelését.

A tárlat a Makovecz Imre köré gyűlt szellemi kör csaknem két évtizedes történetét megidézve állított emléket néhai tagjainak. Hatvanegy művész életművének egy-egy alkotását állítottuk ki.

Köztestületünk közgyűlése 2015-ben a Művészeti Írói Díját adományozta Kernács Gabriellának, amelyet örömmel vett át ugyan, de már férje elvesztése miatti szomorúságában mutathattuk be a kettejükről Dvorszky Hédi készítette Képek, szobrok, képernyő című kötetet a következő évben.

A köztestületté válás után megírja Mezei Gábor; Orosz István; Schrammel Imre akadémikusi aloldalait, valamint Keresztes Dóra és Orosz István grafikusművészek kiállításának kurátora a Pesti Vigadóban 2016. november 29. és 2017. január 22. között.

2018-ban az MMA Kiadónál Mezei Gáborról jelentet meg kötetet, de közreműködője a Schrammel Imre személyét és művészetét bemutató idei köteteknek, s bár munkáját elvégezte, de már nem tudta megvárni a Szabó Mariannról szóló – Wehner Tibor szerkesztésében összeállított – könyvet. Ez utóbbi kötet munkálatai során velem is egyeztet, telefonon beszélgetünk, a rá jellemző alaposággal kérdez egy történetről, amelyet beleszó a kötetbe.

Az utóbbi időben nem találkoztunk, telefonon tartottuk a kapcsolatot. Örömmel emlékezett iskolaéveire, amikor megtudta, hogy én is a Szilágyi Erzsébet Gimnáziumban végeztem.

Tavaly nyáron megkért, hogy adjam át üdvözetét a Kecse utcai évadzárón, idén szomorú kötelességem volt róla is megemlékezni.

Az Úristen kegyelméből olyan volt, mint amivel foglalkozott, fizikai szépségén túlragyogott a lelki harmónia. Azt hiszem, magában nem kellett keresnie ezeket, így kereste, s megtalálta a Világban. Amelyet egészként szemlélte, amiképpen a művészt és alkotását, művészetét is, ez volt az én értelmezésemben sikeres munkájának titka.

Márciusban elvesztettük, köztestületünk elméleti lapjában, a Magyar Művészetben szellemi búcsút vettünk tőle.

Így kezdtem: Én, a többi búcsúztatótól ellentétesen csak tíz esztendeje ismerem Kernács Gabriellát, igen, akaratlagos volt a jelen idő, ismerem, velünk marad, akkor is, ha most az utolsó földi útjára kísérjük, s azt kell mondanom a Magyar Művészeti Akadémia közössége nevében: kedves Gabi, az Úristen nyugtasson békében!

Dr. Kucsera Tamás Gergely